

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Punctum Diff. 3. Inferuntur quædam ex dictis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

individuis competens. Hinc æquè utrumque impossibile reddi debet, uno reddito impossibili.

OBJICITUR 7. Si per abstractionem fieret universale, sequeretur Petrum & Joannem, identificari realiter, identificarentur enim sibi, in aliquo tertio, nempe in illa ratione abstracta.

RESPONDETUR. Identificari illos realiter non physicè, sed realiter prout realiter, opponitur ficto, estq; commune ad aliquid intentionale, non enim fictè habent Petrus & Joannes rationem communem.

Punctum Difficultatis 3.

Inferuntur quadam ex dictis.

SUBNECTENTUR aliqua quæ sita, quasi Corollaria, Conclusionis prædefensæ.

QUÆRES 1. *An in Conceptu Formali, an in Objectivo consistat Universale?*

INFERES. *Consistere in Objectivo.* Ita Suar. D. 6. S. 3. Smigl. D. 4. q. 4. citans pro se S. Thomam & Scot. Formalis conceptus est ipsa mea cognitio attingens objectum; Conceptus autem objectivus hic sumitur, pro objecto cognitionis illius, seu pro eo, quod attingitur ab illa cognitione.

RATIO 1. Auctoritas Aristotelis, qui 1. Poster. tex. 25. *Non esse, ait, universale præter multa,* certè verò esset præter multa, si esset conceptus formalis, quinon esset multa, sed conceptivus multorum.

RATIO 2. Tum quia universale est natura una, apta inesse multis, conceptus meus formalis, non est natura una apta inesse multis, non enim conceptus hominis, qui est motus intellectus, est natura hominis. Tum quia natura universalis, est unum aptum dici de multis, conceptus meus formalis, non est unum aptum dici de multis, id enim quod est aptum dici de multis, debet inesse multis, conceptus autem meus, non inest multis, sed concipit id, quod inest multis. Tum quia sequeretur per oppositos propositionis hujus: Homo est animal, hunc esse sensum: Homo est conceptus meus formalis, de vivente sensitivo.

RATIO 3. Illi conceptui formali, concipienti naturam universalem, vel responderet natura universalis, vel non, si non responderet. Ergo ille conceptus formalis, est sine objecto, conceptusque formalis concipiens naturam universalem, non esset conceptus formalis concipiens naturam universalem, cum objectum ipsum, seu natura universalis illi non respondeat. Si autem responderet natura universalis conceptui illi formali, sic formabitur argumentum. Id quod correspondet conceptui formali, concipienti naturam universalem, est conceptus objectivus, sed universale est id, quod responderet conceptui formali concipienti naturam universalem. Ergo universale est conceptus objectivus.

DICES 1. Conceptus objectivus, non est quid unum in multis, ergo non est universale. Antecedens probatur. Est quid singulare, quidquid enim responderet ex parte objecti, est quid indivisibile.

RESPONDETUR. Quicquid responderet ex parte objecti, sed prout illud est à parterci, est quid indivisibile, secus si sumatur, prout subest nostris conceptibus, prout repræsentatur, &c.

DICES 2. Si sufficit ad universale, ut tantum repræsentetur aliquid, sine differentiis, sequitur pingi posse universale, quia etiam v. g. Rosa, repræsentat rosam sine differentiis.

RESPONDETUR. Neg. Sequel. quia quod est universale, debet, pro statu physico, physicè multiplicari, illa autem rosa picta, non est multiplicabilis physicè.

DICES 3. Quando Deus dicit: Petrus est Homo, prædicat universale, & tamen non est ibi conceptus prædictus, objectivus, nam Deus non præscindit.

RESPONDETUR. Deum non præscindere formaliter, præscindere virtualiter, de quo alibi.

ADDO. Hoc quod in præsentem negatur, non est, quod universale non fiat per conceptum formalem, sed quod non sit conceptus formalis.

QUÆRES 2. *An Unitas universalis sit Unitas intrinseca?*

INFERES. *Unitatem universalem, non esse quid extrinsecum, sed intrinsecum universali.*

RATIO. Tum quia in ipso illo conceptu objectivo, respondente conceptui formali, attingenti naturam universalem, vel latent differentiæ vel non; si latent, ergo fiet nonnisi, per conceptum confusum, quod impugnatum est; si autem in conceptu illo objectivo, non latent jam, ut suppono, intrinsecè differentiæ, ergo est ibi intrinsecè negatio differentiarum, ergo ulterius est negatio intrinseca divisionis, quæ à differentiis habetur, ergo & est intrinseca unitas. Unitas enim est negatio divisionis, cõsequenter unitas intrinseca, erit negatio divisionis intrinseca. Tum quia vel in solo conceptu formali, est depuratio activa à differentiis, vel etiam in ipso objecto, prout repræsentato est passiva depuratio, non potest dici, quod sit tantum depuratio activa à differentiis, aliàs esset actio sine passione; non potest etiam dici, quod sit depuratio passiva differentiarum, quia ista depuratio à differentiis, esse non potest, nisi in natura, quid enim depuraretur si non natura, si autem fieret depuratio à differentiis, ergo esset & negatio differentiarum in natura, si esset negatio differentiarum in natura, etiam negatio divisionis esset in natura, nam solæ differentiæ, faciunt divisionem, si autem esset negatio divisionis in natura, ergo esset & unitas in natura, ergo non esset unitas extrinseca,

seca, quæ est, à solo conceptu formali. Tum quia (redigendo prædictos terminos, ad viam negativam, id dici posset) si unitas universalis, esset unitas extrinseca, non intrinseca, nullo differret sententia hæc à negantibus præcisiones objectivas.

Caterum per hoc non negatur, quod unitas hæc intrinseca, in suo fieri, pendeat à conceptu formali.

DICES 1. Non hoc ipso, quia responderet natura sine differentiis, est jam una, sed id debet haberi, à conceptu formali.

RESPONDETUR. Sunt aliqua talia, ut uno illorum conceptu necesse sit concipi & aliud, licet illud non sit relativum formaliter, & sic qui concipit calvum, concipit negationem capillorum, qui concipit animal, concipit vivens sensitivum, quantumvis supra talia, nulla fiat reflexio. Sunt verò alia, quorum uno conceptu, non sit necesse concipi & aliud, qualia sunt distincta realiter, & quale per nos est animal, quo conceptu, non est necesse concipere rationale. Porro ea, quarum uno conceptu necesse est concipere & aliud, licet nulla fiat supra hoc reflexio, sunt quæ nunquam præscindunt à se, vel quorum unum, est definitio aliûs, & sic conceptu v.g. Homine, sine ulla reflexione concipitur animal rationale; est enim hæc definitio hominis. Quia verò unitas, est negatio divisionis, hinc concipere negationem divisionis, erit concipere unitatem. Et quia quando concipitur natura universalis, concipitur cum negatione divisionis per differentias, hoc ipso concipitur una.

INSTABIS 1. Natura universalis cognita, tantum habet, quantum in illa concipitur, non concipitur autem in illa unitas.

RESPONDETUR. Concipi illic unitatem, licet non explicite.

INSTABIS 2. Non eo ipso quia concipitur animal sine rationali, animal est irrationale, aliàs animal ut sic, diceret negationem rationalitatis, seu irrationalitatem. Ergo etiam, non ex eo, quia natura concipitur sine divisione, concipitur ut una.

RESPONDETUR. Disparitatem esse, quia animal præscindens à rationali, non est definitio irrationalis, vel ejus quod negat rationalitatem, jam autem, negatio divisionis, est definitiva unitatis; si definitiva, concepta negatione divisionis, concipietur unitas.

INSTABIS 3. Negationem divisionis esse objective in intellectu, est eam concipi ab intellectu, sed unitas est negatio divisionis, ergo eam esse in intellectu, est eam concipi ab intellectu.

RESPONDETUR. Ut sit negatio divisionis in intellectu sufficere, quod id implicite attingatur, attingendo naturam sine differentiis, si enim quæretur, quid sit cognitum? responderetur cognitam esse naturam præcisè secundum

se, secundum rationes communes. Si quæretur ulterius, quid est hoc cognoscere, naturam secundum se, responderetur, est naturam cognoscere sine differentiis, adeoque esse cognitam negationem differentiarum, consequenter & unitatem. Ulterius quod cognoscatur ibi non esse differentiarum, hoc inde est, quia non habituratur aliquis in construendo conceptu objectivo universalis, si se legitime reflectere velit, adverteret ad istud non esse differentiarum, consequenter id, etiam per actum directum faciet, nam reflexio ostendit, quid factum directo actu sit.

DICES 2. Si unitas esset intrinseca universali, esset illi intrinseca, extra intellectum, vel in intellectu, non extra intellectum, quia intellectus, & mea cognitio, nihil potest intrinsecum in re adferre rei, non etiam unitas ista, est intrinseca universali, in intellectu existenti, quia non attingitur.

RESPONDETUR. Hæc unitas intrinseca fundamentaliter accepta, est extra intellectum, formaliter autem accepta, convenit objecto prout representato, attingiturque; licet non clare, hoc est in actu signato, attingitur tamen in actu exercito.

DICES 3. De natura in statu abstractionis solum verum est dicere; quod non habeat divisionem, non autem quod dicat negationem divisionis.

RESPONDETUR. Non habere divisionem, & habere negationem divisionis verbis differunt, sicut ipsum: Non, & Negatio. Si ergo natura abstracta non habet divisionem, habet negationem divisionis; consequenter quando cognoscitur natura non habere differentias, cognoscitur cum negatione divisionis.

DICES 4. Implicat aliquid esse unum intrinsece, & tamen dividi, in plura intrinsece, ergo & implicat naturam illam esse intrinsece unam, & tamen dividi intrinsece.

RESPONDETUR. Quod implicet esse unum intrinsece in statu objectivo, & dividi in plura objective; licet non implicet esse unum objective, intrinsece, & dividi physice in statu reali.

DICES 5. Illa unitas intrinseca debet esse dependens à meo intellectu, si est dependens à meo intellectu, vel dependet in genere causæ efficientis, vel in genere causæ formalis: non primum, quia nihil intrinsecum in cognito, potest ponere mea cognitio; non secundum, quia ratio formalis cogniti, est ipsa cognitio, quæ se non ex parte cogniti tenet.

RESPONDETUR. Quod illa unitas intrinseca pendeat à cognitione, in genere causæ efficientis improprie, quæ licet nihil intrinsecum physice in cognito ponere possit, potest ponere intrinsecum intentionale, in objecto intentionaliter spectato, præsertim si ipsum illud fundamentaliter, nemine cogitante præhabeatur.

Potest

Potest etiam dici, quod dependeat unitas illa, tanquam à causa formali extrinseca à nostro intellectu, cum quo stat intrinseca unitas, resultans ex suppositione abstractionis objectivæ.

DICES 6. Nihil intrinsecum, potest poni in objecto à cognitione, sed illa unitas ponitur à mea cognitione: Ergo non est intrinseca.

RESPONDETUR. Nihil intrinsecum physice, potest poni à me cognitione, potest autem poni intrinsecum intentionale.

INSTABIS. Quod est intrinsecum alicui, semper est intrinsecum.

RESPONDETUR. Quod est intrinsecum physicum, semper est illi intrinsecum physice, & intrinsecum intentionale, est illi intrinsecum pro statu itidem intentionali, quod etiam competit unitati universali, quæ pro statu intentionali, in quo natura est depurata à differentiis, semper competit universali.

DICES 7. Negatio divisionis ponitur à mea cognitione. Ergo & unitas.

RESPONDETUR. Conced. totum. Inde tamen non sequitur, hanc unitatem non esse intrinsecam, nam etiam entitas hominis ponitur à Deo, & tamen est intrinseca homini.

Punctum Difficultatis 3.

An requiratur actus comparativus ad universale formaliter?

Voluerunt aliqui naturam abstractam universalem debere referri, tam ad actum quo est abstracta, quam ad inferiora, quibus est communis, sive hoc fiat per primam operationem, sive per iudicium affirmativum.

DICENDUM est. *Natura universalis non fit una per actum comparativum.* Ita Arriag. d. 6. S. 8. & c.

PROBATUR 1. Actum hoc comparativo, vel refertur ad inferiora, & actum abstractivum, natura jam universalis, vel nondum universalis, si universalis, ergo ad illam universalis, non requiritur comparatio; si non universalis, ergo potest aliquid esse commune & comparabile ad plura, quod non est universale, quod est absurdum, nam ratio singularis, non comparatur ad plura.

RESPONDEBIS. Quod cognitio reflexa cognoscat universale factum, non verò directa, sufficit autem ad istam cognitionem comparativam, directus actus.

CONTRA. Redit argumentum, quando sufficit ad istam cognitionem comparativam actus directus, vel comparabitur factum universale, vel non; si primum: Ergo ante comparisonem, jam est universalitas; si secundum, ergo potest esse comparatio ad multa, ejus, quod non est cum multis.

PROBATUR 2. Nulla est necessitas hujus

comparationis, si, quæ enim esset necessitas, esset, ut salvetur aptitudo universalis ad existere in multis, hæc salvari potest sine comparatione dicta, quia mea comparatio non facit illam aptam ineffe multis, sed supponit.

PROBATUR 3. Quia comparatio ista, vel debet esse in actu exercito, vel in actu signato: si in actu exercito, præter rationes allatas in contra, id etiam facit, quod comparatione illa deiciendum sit universale ab esse prædicabilis, quæ tamen prædicabilitas, necitur cum universali formaliter. Sequela probatur. Quia facit universale illud, non absque differentiis, nec absque multitudine, ergo deicit ab esse prædicabilis, non enim de uno, differentiæ in aliis reperibiles, verè prædicantur; quod si agatur de comparatione in actu signato, ostende in quonam actu posito signetur, ut ita dicam hæc comparatio, duo insuper salvando, ut sit comparatio Naturæ, quæ sit universalis, & insuper quod sine hac comparatione, non foret objectum hoc universale.

Aliqui abstractivam comparationem, requirunt ad universale, qui terminus & aliquid inutile requirit, & involvit seipsum, requirit aliquid inutile, quia cum universale per illos, fiat per actum confusum, ad quid requireretur ista comparatio ad plura, cum confusè reperiantur ibi plura, item involvit aliquid implicatorium, quia actus ille, & esset unitivus differentiarum cum natura, siquidem esset comparativus, & non esset unitivus differentiarum, quia esset actus abstractivus.

OBJICITUR 1. S. Th. op. 55. dicit universale non ex eo est, quod sit in anima, sed ex eo, quod comparetur ad plura singularia eodem modo se habentia.

RESPONDETUR. S. Th. hoc solum significare, quod ad universale, non sufficiat illius aptitudo ad multa, quæ sit in anima, hoc est finitè, sed quod debeat esse vera aptitudo ad plurificari physice.

OBJICITUR 2. Sola comparativa habitudo, stat cum aptitudine ineffendi multis, ergo sola facit universale. Antecedens probatur, Abstractio illa, quæ non tollit pluralitatem, stat cum aptitudine ineffendi multis, sed sola comparativa multitudo, unit pluralitatem. Ergo.

RESPONDETUR. Negando Antecedens probationi ejus Majoris, quia in universali formaliter, non debet esse pluralitas sed abstractio ab illis ut dictum.

OBJICITUR 3. Per quod solum cognoscitur universale unum in multis, per illud fit universale, per solam comparationem, cognoscitur unum in multis. Ergo per solam comparationem fit universale.

RESPONDETUR. Negando per actum comparativum cognosci unum, cum potius deiciatur unitas & negatio differentiarum, & tamen hæc